

Samuel Da

Rautakupoli

vid
kin

JOHNNY
Kniga

Samuel Davidkin

RAUTAKUPOLI

ROMAANI

JOHNNY
Kniga

KIITOKSET

Lämmin kiitos kaikille, jotka ovat minua auttaneet
tämän kirjan kirjoittamisen aikana.

Erityiskiitokset:

Kustannustoimittaja Timo Ernamo

Kustantaja Jaakko Pietiläinen

Marjut Davidkin

Michel Grünstein

Mikael Marila

Tuomas Koivunen

Henrikki Timgren

Kirjan kirjoittamista ovat tukeneet:

Jenny ja Antti Wihurin rahasto

WSOY:n kirjallisuussäätiö

Kirjallisuuden edistämiskeskus KIDE

Töölössä tammikuussa 2019,

Samuel Davidkin

COPYRIGHT © SAMUEL DAVIDKIN 2019

ULKOASU: MARTTI RUOKONEN

JOHNNY
Kniga

JOHNNY KNIGA KUSTANNUS,
IMPRINT OF WERNER SÖDERSTRÖM CORPORATION,

PL 314, 00101 HELSINKI

WWW.JOHNNYKNIGA.FI

ISBN 978-951-0-43122-1

PAINETTU EU:SSA

LUKIJALLE

KÄDESSÄSI ON Samuel Davidkinin kolmas romaani, debyyttitrilogian päätösosa. Kirjat seuraavat Helsingin Poliisin rikostutkijoiden Leo Askon ja Daniel Janovskyn tutkimuksia ja elämää.

Trilogian kahdessa ensimmäisessä osassa tapahtunutta:

Ensimmäisessä osassa Askolle on selvinnyt, että hänen kaksikymmentä vuotta sitten kadonnut isänsä saattaa olla hengissä. Samalla paljastuu, että suvussa kulkee muinainen heprealainen teksti, joka tunnetaan nimellä Kruunu. Siihen myös isän katoaminen liittyy. Juutalainen legenda varoittaa, ettei tekstiä tule lukea. Nyt Kruunua havittelevat myös muut tahot. Kilpajuoksusta tulee hengenvaarallinen.

Toisessa osassa Askon ja Janovskyn kesäloma päättyy yhdysvaltalaisen diplomaatin murhaan keskellä Helsinkiä. Murha näyttää ratkeavan nopeasti ja siististi, mutta Askolla on toinen epäily tekijästä.

Samaan aikaan Janovsky kohtaa Helsingissä entisen rakastetunsa, israelilaisen Lilahin. Vakoilutoimintaan sotkeutunut nainen paljastaa, että diplomaatin murhan takana ovat todellisuudessa rikolliset, jotka kuljettavat Venäjältä varastettua asetta Suomen kautta Lähi-Itään. Janovsky välittää tiedon Askolle. Lilah katoaa. Janovsky matkustaa Israeliin hakemaan selvyyttä sekä käsillä olevaan tapaukseen että Lilahin kohtaloon.

Epäilyilleen vahvistusta saanut Asko ei saa tutkintalinjalleen tukea. Päästäkseen poliittisesti arkaluontoisessa tapauksessa eteenpäin hän joutuu toimimaan Supon ja Krp:n määräysten vastaisesti. Yllättävä apu tulee Yhdysvaltain suurlähettiläältä. Hänen kauttaan Asko saa yhteyden entiseen Supon agenttiin, joka nykyään työskentelee Yhdysvalloille.

Janovsky on saanut Helsingissä opettajansa, kuolleen rabbin perinnön, josta löytyy yllättäviä viitteitä menoraan, muinaisen Jerusalemin temppelin kadonneeseen kynttilänjalkaan, sekä erääseen Rembrandtin maalaukseen. Hän matkustaa Berliiniin, jossa säilytettävästä maalauksesta paljastuu merkillinen piirre.

Lopulta Askon onnistuu jäljittää salakuljettajat ja heidän varastamansa ase Helsingistä. Näistä yksi pääsee pakenemaan, Venäjän tiedustelupalvelun aikoinaan kouluttama mies. Varastettu ase katoaa.

Asko ja hänen sisarensa matkustavat New Yorkiin etsimään isäänsä.

Tästä alkaa Rautakupoli.

ON SAATAVA lepoa. Edes hetken verran.

Lapio putosi kädestä. Mies asettui maaten sen viereen ja antoi jäsentensä rentoutua. Hän tiesi, mitä siitä seuraisi, mutta ei osannut ajatella tulevaisuutta. Hän veti pitkän henkäyksen. Maa oli roudassa. Mies ei kavahtanut sitä, vaan antoi kylmyyden huokua ihanasti ruumiiseensa. Hän tunsi enemmän yhteyttä maahan kuin mihinkään sen päällä.

Ensimmäinen isku ei saanut hyvänolontunnetta väistymään.

Toinen sai.

Kolmas sysäsi refleksit käyntiin. Hän käpertyi palloksi kuin siili. Piikitön, valkonahkainen siili. Kädet koukistuivat pään suojaksi. Hän ei ollut varma, kumpaa inhosi enemmän, omia eläimellisiä liikkeitään, ruumistaan joka totteli toista, vai sitä toista, joka käytteli metrin pituista puukapulaa. Hän tiesi, että huutaminen vain yllyttäisi piinaajaa. Ääni pääsi tahtomatta.

Tässä kerrassa oli jotain erilaista. Iskut olivat kovempia. Niitä annostelewan miehen kasvoilla ei näkynyt merkkiäkään harkinnasta. Tuttu, lähes huomaamaton myötätunnon kare oli poissa. Venytyt suupielet näyttivät koskettavan leukaperiä, yhteen puristuneet hampaat häämöttivät huulien välistä. Otsalihaksen rusenuksessa kulmakarvat olivat yksi musta viiva lähes ummistuneiden silmien yllä.

Vanki näki silmäkulmastaan, kuinka piinaaja heitti kapulan syrjään, nosti raskaan lapion ja kohotti sen päänsä yläpuolelle.

Vihdoin saan palata maan poveen.

Lapio tömähti maahan. Vanki kuuli, että joku tempaisi piinaajan sivuun. Hän kääntyi selälleen ja avasi silmänsä. Aurinko paistoi niihin utuisen taivaan läpi. Edessä oli sotilaita, ja heidän takanaan seisoi tutunnäköinen hahmo. Se oli tummiin pukeutunut mies, jonka kuvan hän oli nähnyt joka päivä koko kurimuksensa ajan. Nyt edessä ei ollut pelkkä kuva, ja hän tuijotti miestä epäuskoisena. Hän oli unohtanut, miltä hyvin syönyt ihminen ja yli kaksisenttiset hiukset näyttävät lihassa.

Tummapukuinen jakeli käskyjä. Lapionvarresta tempaistuun tarttui kaksi sotilasta. He taluttivat hänet hiekkavallille kivenheiton päähän. Aurinko heijastui tanaan vedettyjen kiväärien piipuista. Kuului kaksi laukausta.

Samassa vangin eteen jääneet sotilaat väistyivät. Hän oli tummapukuisen kanssa kasvotusten. Etäisyyttä oli muutama metri. Tummapukuinen ojensi kätensä ja viittoi häntä sormillaan lähemmäs. Sotilaat riensivät nostamaan vangin pystyyn ja raahasivat häntä eteenpäin. Tummapukuinen katsoi häneen tarkkaavaisesti ja sanoi jotain. Miehen molemmin puolin iäkkäämmät, kunniamerkein koristetut sotilaat kirjoittivat vihkoihinsa. Mies läpsäisi vankia poskelle, naurahti ja lähti.

Samana iltana vanki vietiin pois leiristä. Hän sai syödä suuremman aterian kuin kertaakaan niinä kuukausina, jotka oli leirissä viettänyt. Aterian jälkeen hän ei kyennyt nousemaan pöydästä, silmät painuivat vastustamattomasti kiinni. Hän nojasi päänsä käsivarteensa ja nukahti.

Kun hän seuraavan kerran havahtui, hän tiesi nukkuneensa pitkään. Olo oli virkeä ja selkää kivisti vain vähän. Avatessaan silmänsä hän vavahti. Nuori nainen silitti hänen otsaansa. Mies

ponnahti ylös ja huomasi olevansa sängyllä, jolla oli oikea patja. Jonkun oli täytynyt kantaa hänet sinne. Vaatteetkin oli vaihdettu. Sängyllä istuvaa naista hän ei ollut nähnyt koskaan ennen. Hän huomasi heti, että nainen ei ollut korealainen, vaan japanilainen. Mies oli oppinut erottamaan Aasian eri kansallisuudet toisistaan ensimmäisen leirikuukauden jälkeen. Samalla hän oli käsittänyt, ettei suinkaan ollut leirin ainoa ulkomaalainen.

Huone oli pieni ja siinä oli ikkunat kahteen ilmansuuntaan. Ainoan oven edessä seisoj sotilas, jolla oli vyötäisillään pistooli ja kiiltävä *hwando*, puolimetrinen korealaismiekkä. Miekän merkitys oli lähinnä symbolinen.

Nainen tarttui vangin käteen ja vei hänet ovesta ulos ja hissiin. Sen taulussa oli kolme painiketta. Nainen painoi niistä alinta, hissi nytkähti liikkeelle. Matka alaspäin kesti alle minuutin. Korvissa tuntui paine, hissi ei madellut. Ovi avautui ja edessä näkyi käytävä. Nainen piti edelleen miestä kädestä ja johdatti eteenpäin. Käytävä jatkui satoja metrejä ja päättyi T-risteykseen, jonka keskellä oli metalliovi. Sen vieressä seisoj vartiossa sotilas. Nainen sanoi vangille hiljaa jotain, yritti hymyillä ja avasi oven. Mies astui sisään. Nainen ei seurannut, ovi sulkeutui takana.

Huoneen toisella puolella oli pöytä, jonka takana istui tummapukuinen mies. Saman miehen vanki oli nähnyt edellisenä päivänä. Itse kansanmarsalkan.

Vanki polvistui vaistomaisesti. Johtaja käski hänet ylös. Nouslessaan hän huomasi, että huoneen sivustalla seisoj kaksi muuta miestä, joista toinen oli länsimaalainen ja toinen korealainen sotilas. Johtaja nousi ja lähestyi. Länsimaalainen seurasi. Johtaja sanoi jotain.

– Piditkö ruoastasi ja sängystäsi? länsimaalainen tulkkasi englanniksi.

Vanki uskoi tunnistavansa korostuksen. Se oli australialainen.

– Kyllä. Kiitos.

Vanki hämmästyi omaa ääntään, rinnassa sykähti odottamaton

ilo. Hän ei ollut puhunut sanaakaan muutamaan viikkoon. Ääniä hänestä oli kyllä päässyt, huutoja. Kahden sanan jälkeen hän oli askelen lähempänä ihmisyyttä.

– Haluaisitko nauttia niistä jatkossakin? johtaja kysyi, länsimaa-laisen tulkkaamana.

– Jos niin suotte.

Tummapukuinen nyökkäsi ja katsoi vankiin leikkisästi.

– Osaatko näytellä?

Vanki epäröi. Oikea vastaus oli ilmeinen, mutta hänen mieles-sään virisi äkkiä toinenkin vaihtoehto. Oikea vastaus estäisi sen, ehkä ainiaaksi.

– Me teemme maailman parhaita elokuvia, johtaja jatkoi.

– Sopisit tärkeään rooliin. Imperialistin luonnollisesti.

Vanki tuijotti maahan ja hengitti nopeasti. Hänen taustaansa ei täällä tunnettu, hän ei ollut kertonut itsestään mitään. Päädyttyään matkailijasta vangiksi hän oli vain yrittänyt unohtaa itsensä, häi-vyttää sielunsa ääriviivat. Vaikenemisen oli sanellut pelko. Mutta nyt taustan paljastaminen voisi olla hänelle elämänlanka, portti vapauden esipihalle. Mahdollisuudet olivat pienet, mutta hän päätti ottaa riskin. Eilen hän oli kaihonnut maan tomuksi, nyt hän tarrautui elämään.

– Kiitän teitä siitä, että pelastitte henkeni. Voin kuitenkin pal-vella teitä paremmin muulla tavalla kuin näyttelijänä. Minulla on koulutus, jollaisen on saanut vain muutama koko Euroopassa. Jos laitate kasvoni valkokankaalle, en voi olla teille hyödyksi.

Johtajan ilme vakavoitui. Vanki oli näkevinään, kuinka huoneen sivustalle jäänyt sotilas siirsi kätensä pistoolilleen.

– Millainen koulutus?

– Henkilön, jota ei ole olemassa. Vakoojan. Hiljaisen tappajan.

Johtaja antoi katseensa pyyhkiä miehen riutunutta, näl-kiintynyttä ruumista ja purskahti nauruun. Australialainen ja korealainenkin nauroivat. Johtajan nauru loppui kuin hwandolla leikaten.

– Todista se, hän sanoi ja viittasi sivustalla seisovaan sotilaaseen.
– Te kaksi, ei aseita. Vain kolme miestä poistuu tästä huoneesta hengissä.

Johtaja ja länsimaalainen väistyivät. Johtaja nosti pistoolinsa ja osoitti sen vankiin. Sotilas laski aseensa johtajan viereen lattialle ja lähestyi.

Vanki veti ilmaa keuhkoihin, nousi varpailleen ja ojensi selkensä, pyöritti olkapäitään. *Muista, muista pahin.* Hän ummisti silmänsä ja mielen täytti kuva. Ratakadun kellari, huone seitsemän. Paikka, josta tiesi vain kourallinen ihmisiä. Ja niistä, jotka tiesivät, harva oli edelleen järjissään. Hän muisti vanhan sotaveteraanin, joka istui huoneen nurkassa ruskeassa pikkutakissa ja piippu kädessä, ryppyiset kasvot yhtä harmaat kuin piipun savu. Sen miehen jalat tuskin kantoivat, mutta ääni jylysi kuin kenttätykistö. Eleyt vuodet eivät olleet sitä vaimentaneet, tupakan aromit patinoineet. Se mies tunsu kohdat, joissa ihmisen henki on ruumiissa heikoimmin kiinni.

Kipu, joka menee luuhun saakka. Se kipu oli avain muistiin. Muistissa olivat vanhat hermoradat, luuhun ruuvatut. Hän antoi tahtonsa taas virrata niihin kuin kuivuneeseen joenuomaan. Veteraanin perintö oli melkein tehnyt hänet hulluksi, hellittämättömän tuska saanut jättämään kaiken ja lähtemään toiselle puolelle maailmaa, vaeltamaan kasvottomana puolikuolleiden laaksoon. Mutta nyt se vanha piru oli pelastamassa hänet varjoista. *Minä muistan.*

Hän avasi silmänsä.

Ja sinun, ystäväni, on aika mennä isiesi tykö.

OSA 1

*Well, the chances are against it and the odds are slim
That he'll live by the rules that the world makes for him
'Cause there's a noose at his neck and a gun at his back
And a license to kill him is given out to every maniac
He's the neighborhood bully*

BOB DYLAN: NEIGHBORHOOD BULLY

1.

TYTTÖ NOJASI naisen olkapäähän, nosti päätään ja katsoi silmiin.

– Äiti, missä olet?

Nainen yritti sanoa jotain, muttei kyennyt. Hän ei tiennyt, mitä olisi pitänyt sanoa. Hän odotti suunsa liikkuvan, tekevän aloitteen, edes yhden äänteen, josta punoa sanaa, mutta mitään ei tapahtunut. Hän siveli kämmenellään tytön kättä. Se oli jääkylmä.

– Onko tänään se päivä? Äiti... Näenhän sinut taas pian?

Tyttö painautui kiinni kovempaa. Liian kovaa painoisekseen. Nainen horjahti.

Elise avasi silmänsä, pää nytkähti ylös. Hetken torkahtaminen oli vienyt hänen mielensä takaisin vanhalle mantereelle, mutta nyt ympärillä oli taas 50-vuotias koliseva metrovaunu. Sen vauhti hidastui. Kaupunginosasta ei voinut erehtyä. Täydessä vaunussa ajatuksiinsa uppoutuneena nojailevat ihmiset olivat kaikki ortodoksisjuutalaisia tai mustaihoisia.

Juna jarrutti yhä voimakkaammin kunnes pysähtyi. Naisen vieressä istuva kaksimetrinen musta mies kallistui ja heilahti taas suoraksi. Ikkunasta näkyi kyltti: New Utrecht Avenue.

Elise astui ulos vaunusta ja muisti väsymyksensä. Askel oli raskas, eri puolilla kehoa tuntui pieniä vihlaisuja. Ne hän vielä kestäisi,

koska matka oli päättymässä. Kymmenen päivää New Yorkissa ja niistä kolme viimeistä yksin. Ensimmäiset seitsemän hän oli viettänyt veljensä Leon kanssa, isää etsien. Nyt hän tarkisti vielä yhtä mahdollisuutta, viimeistä vihjetä. Todennäköisimmät oli jo käyty läpi, tuloksetta.

Oli varhainen iltapäivä. Hän oli syönyt lounaan Manhattanin puolella, hotellinsa lähellä kiinalaisessa ravintolassa Catherine Streetillä, etsinyt lähimmän metroaseman ja suunnannut Brooklyniin. Nyt hän kulki Borough Parkin ruutukaavaan rakennettuja katuja, joiden varsilla oli matalia asuintaloja ja siellä täällä liikkeitä. Ihmiset ympärillä olivat mustahattuisia juutalaisia.

Manhattanin teräs- ja tiiliviidakon jälkeen täällä saattoi sentään hengittää. Ilma oli kolea ja aurinko paistoi. Atlantilta puhalsi kostea syystuuli. Hänessä oli kuluneina päivinä herännyt halu kulkea luonnossa, ja nyt se sai edes hivenen tyydytystä. Kulkea niityllä tai metsässä eikä loppumattomalla asfaltilla. Antaa maan ja kasvien hajun nousta sieraimiin, pistävänä ja läpituokevana.

Elise kääntyi kadunkulmasta oikealle ja kaivoi esiin kuvan. Hän ehti kävellä vain parisataa metriä ennen kuin pysähtyi. Talon seinästä kaartuvassa vihreässä kuomussa luki Heathcliff's. Kuva oli otettu juuri siinä. Liikkeessä pitäisi työskennellä oikeaniminen henkilö. Nimi vain oli lehdessä erikoisella tavalla kirjoitettu. Parhaassa tapauksessa se oli toimittajan virhe.

Hän astui ovesta sisään. Silmien totuttua hämärään hän näki, että se oli miesten vaateliike. Yhdellä puolella oli housuja, paitoja ja pikkutakkeja, toisella lierihattupinoja, solmioita ja hasidien käyttämiä karvahattuja, perällä kenkiä. Liikkeessä ei näkynyt ketään ja kuului pelkkä tuuletuslaitteen humina.

Nyt naisen sydän löi nopeammin. Aistit valpastuivat, väsymys kaikkosi. Värisytti.

Isä oli vaatturi.

Elise kulki peremmälle. Kenkähyllyn kohdalta avautui oikealle

lyhyt käytävä, jonka päässä olivat jyrkät metalliporaat ylempään kerrokseen. Hän kapusi portaat ja tuli ovelle. Sen raosta säteili päivänvaloa ja kuului hiljaista hyräilyä. Hän avasi oven ja häikäistyi. Hyräily loppui.

– Elia?

Hiljaisuus. Elise näki vain ääriviivoja. Hahmo hänen edessään nousi tuolista.

– Isä, oletko se sinä?

”☆☆☆☆”

Helsingin Sanomat edellisestä romaanista
Sodomasta pohjoiseen

Israelilla on
ohjuspuolustusjärjestelmä,
Rautakupoli.

Venäjä on kehittänyt
aseen, joka lamauttaa
Rautakupolin. Ongelmana on,
että ase on varastettu.

SAMUEL DAVIDKIN (s. 1983) on
syntyperäinen helsinkiläinen.
Rautakupoli on hänen kolmas romaaninsa.

JOHNNY
Kniga
www.johnnykniga.fi

84.2 ISBN 978-951-0-43122-1